

Holly Hepburn

Thuiskomen in
Brighton Bay

Proloog

November

‘Ik kan het niet.’

Merry wilde net zeggen dat ze hem nog zo had gewaarschuwd om vóór hun etentje niet te veel brood te eten, maar toen ze de uitdrukking op zijn gezicht zag, bestierven de woorden op haar lippen. Hij had het niet over de spaghetti carbonara die hij op zijn bord rond schoof, dit was iets groters. Dit was ernstig.

‘Alex?’ vroeg ze behoedzaam toen hij zijn blik strak op het stollende gerecht hield. ‘Wat is er aan de hand? Wat kun je niet?’

Hij keek op, zijn lichtblauwe ogen bleven even op haar rusten voordat ze als een geschrokken haas door het restaurant schoten. ‘Dit,’ zei hij ineens, na een paar lange zwijgende momenten. ‘Wij.’

Er golfde een hete, tintelende paniek door Merry heen. ‘Wij?’ herhaalde ze en het woord bleef plotseling in haar droge keel steken. ‘Waar heb je het over?’

‘Jij en ik. Onze relatie.’ Hij haalde diep adem. ‘Ik kan gewoon niet meer doen alsof.’

Er viel een lange stilte en Alex keek Merry niet aan. ‘Dat ik nog van je hou,’ zei hij ten slotte.

De lucht werd uit Merry’s longen geperst, alsof ze een stomp had gekregen. Ze had het vast verkeerd gehoord, dit was tenslotte Alex: al haar halve leven haar geliefde, die haar aanbad, haar een godin had genoemd en had beloofd dat hij altijd bij haar zou blijven, haar soulmate. Natuurlijk hield hij van haar, besloot Merry en ze schudde ongelovig haar hoofd, net zo veel als zij van hem hield. Ze haalde bibberend adem, zich er slechts vaag van bewust dat dat een piepend geluid voortbracht, en ze probeerde haar chaotische gedachten zo

ver bij elkaar te schrapen om een antwoord te kunnen uitbrengen.

‘Ik heb het opgekropt,’ vervolgde Alex, op merkwaardig afstandelijke toon. ‘Maar het gaat gewoon niet meer. Sorry.’

Dat laatste zei hij zo gevoelloos dat het haar de nekslag gaf. Alsof hij haar lievelingsmok had gebroken in plaats van haar hart. Tranen welden in haar ogen op. ‘Sórry?’

Het kwam er luider uit dan ze wilde en veel te emotioneel. Hij keek haar verschrikt en met gefronste wenkbrauwen aan. ‘Ga nou niet huilen,’ zei hij, toen de vrouw aan het tafeltje naast hen hun een steelse blik toewierp. ‘In godsnaam, Merry, dit heb je toch zeker wel zien aankomen. Ga nou geen scène maken.’

Ze staaarde hem met open mond aan, zijn gelaatstrekken glinsterden door de tranen die elk moment over haar wangen dreigden te stromen. Niet huilen... Had hij dat echt net gezegd? Terwijl hij achteloos, alsof het niks was, al haar hoop en toekomststromen vermorzelde?

Ze knipperde met haar ogen en slikte uit alle macht, probeerde het brok in haar keel kwijt te raken. ‘Hoe had ik dat nou moeten zien aankomen?’ wist ze in een schorre fluistering uit te brengen. ‘We zijn al sinds ons zestiende samen. Je zei dat je met me wilde trouwen.’

Hij wapperde met een hand. ‘Misschien is dat het probleem. Vijftien jaar is een lange tijd, we zijn niet meer dezelfde mensen als toen.’

‘Natuurlijk niet,’ zei Merry, terwijl een nieuwe golf van duizeligmakende pijn over haar heen spoelde. ‘We zijn opgegroeid, volwassen geworden.’ Ze haalde nogmaals bibberend adem. ‘Volwassenen die naadloos bij elkaar passen.’

Alex slaakte een lange zucht. ‘Vroeger wel, ja. Maar de laatste tijd... nou ja, je moet toegeven dat het niet gemakkelijk is geweest. Vooral niet sinds...’

Zijn stem stierf weg maar Merry hoefde de rest van de zin niet te horen om te weten wat hij bedoelde: het writer’s block dat alles uit haar leven had weggezogen. Eerst had ze gedacht dat het kwam door de slopende vermoeidheid die haar al maanden achtervolgde, het gevolg van de onophoudelijke malle-molen aan ontmoetingen, lunches en introductiefestjes die er nu eenmaal bij hoorden als je een bestsellerauteur van de *Sunday Times* was. Maar ze had altijd in haar schrij-

ven kunnen wegvlugten en soelaas kunnen vinden in de wereld die ze voor anderen creëerde. Zelfs als de echte wereld haar te veel was lieten haar personages haar nooit in de steek. Tot het moment dat ze haar laptop openklapte en de woorden maar niet wilden komen.

Ze had geprobeerd niet in paniek te raken, zichzelf wijsgemaakt dat het iets tijdelijks was. Ze kreeg steun van bevriende schrijvers, maar die waren niet verbaasd.

‘Hemeltjelijf, Mer, in de afgelopen vijf jaar heb je er twee boeken per jaar uitgeperst,’ had Jess gezegd toen Merry haar in vertrouwen nam. ‘Doe eens een keer rustig aan, neem een poosje vrij. Je deadline is nog maanden ver weg.’

Behalve dan dat de deadline kwam en ging, en dat Merry nog altijd verlamd was doordat ze geen letter op papier kon krijgen. Haar uitgever was begripvol, maar het knaagde aan haar zelfvertrouwen en ze kon er niet van slapen. Alleen al de gedachte om achter haar laptop te moeten zitten joeg haar de stuipen op het lijf, ze werd beroerd als ze naar het lege scherm keek. En, onvermijdelijk, had het haar relatie met Alex aangetast. Alleen had ze zich niet gerealiseerd hoe erg, tot nu.

‘Je zei dat je het begreep,’ zei ze tegen hem. ‘Je zei dat je alles zou doen om te helpen.’

‘Dat heb ik geprobeerd,’ sputterde Alex tegen, en hij klonk gekrenkt. ‘Ik heb geluisterd toen je wilde praten, heb voorgesteld om een counselor in te schakelen, en ik durfde amper adem te halen als jij je in je werkkamer opsloot om een poging tot schrijven te doen. Ik loop al zeven maanden op eieren, Merry, en ik weet niet wat je verder nog van me verwacht, behalve dan dat ik dat verdomde boek voor je schrijf.’

Hij was overduidelijk rancuneus en Merry dacht wel te weten waarom. Alex was zo trots geweest op haar geslaagde carrière, had zich altijd gekoesterd in de gloed die van haar succes afstraalde en opgeschept over haar prijzen en verkoopcijfers. Er viel weinig te snoeven als er dagen waren waarop het haar zelfs te veel was om haar bed uit te komen.

‘Ik had niet verwacht dat je zou opgeven,’ zei ze zachtjes. ‘De Alex van wie ik hou zou dat nooit doen.’

Hij leunde naar achteren en liet zijn vork op het bord kletteren, wat onheilspellend definitief klonk. ‘Zoals ik al zei, we zijn allebei veranderd.’

Er klonk een nauwelijks verholen gesnuif van de vrouw aan het tafeltje naast hen. Alex schraapte zijn keel. ‘Ik denk dat het het beste is als ik vertrek. Wel zo netjes.’

Bij de gedachte dat ze in haar eentje zou moeten wonen, in de flat in Chiswick die ze altijd hadden gedeeld, werd ze opnieuw overspoeld door een onwerkelijk gevoel. ‘Waar ga je dan heen? Dit is gekkenwerk, Alex, kunnen we er niet proberen uit te komen? Ik... Ik hou van je.’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Dat is het punt juist, dat geloof ik niet, in elk geval niet meer zoals vroeger. En misschien is dat wel voor een deel de reden waarom je niet meer over liefde kunt schrijven. Je bent vergeten hoe dat voelt.’

De woorden staken als een mes door haar hart. ‘Ga mij niet vertellen wat ik voel. Ik weet wat liefde is. Als iemand dat is vergeten, dan ben jij dat wel.’

‘Ik kan met iemand een flat delen in Greenwich,’ zei hij. ‘Een paar dagen geleden heb ik het contract getekend.’

Het was dus geen overhaaste beslissing geweest, drong in een dof besef tot Merry door. Hij had dit al een poosje voorbereid, weken of zelfs maanden, en hij had juist dit restaurant gekozen om de genadeslag toe te brengen, omdat ze er allebei nog nooit waren geweest en ze er geen speciale herinneringen aan hadden. Hij had het tenminste niet in de woonkamer thuis verteld, waar ze het elke keer opnieuw zou moeten beleven, wel zo attent van hem. Of misschien was hij zo cynisch geweest dat hij had ingecalculeerd dat ze zich waarschijnlijk in het openbaar wel zou beheersen, dat dan de kans minder groot was dat ze zou instorten. Ze wist het werkelijk niet, de Alex die tegenover haar zat, leek opeens wel een vreemde voor haar. Maar één ding wist ze wel: wat ze ook zei of deed, hij zou niet van gedachten veranderen. Hij ging bij haar weg. ‘Wanneer ga je?’ wist ze uit te brengen, worstelend om het beetje waardigheid dat ze nog had te behouden.

Alex blies een adem uit. ‘Nu.’

‘Nú?’ echode ze na, hem aanstarend. ‘Maar je hebt geen kleren bij je.’

‘Ik koop wel wat,’ zei hij, en hij haalde zo achteloos zijn schouders op dat er opnieuw een pijngolf door haar heen schoot. ‘Het is beter zo, geloof me.’

Hij keek op, ving de blik van de ober en maakte dat bekende ‘de-rekening-graag’-gebaartje dat Merry altijd een beetje idioot had gevonden, hoewel ze daar nooit iets van had gezegd. Even later kwam de ober naar hen toe, de blik zorgvuldig afgewend van Merry’s verbijsterde gezicht. Ze keek in verstard stilzwijgen toe terwijl Alex betaalde en zijn stoel naar achteren schoof. ‘Je komt wel thuis, hè?’

Haar oren suidden zo erg dat ze zich amper kon concentreren op wat hij zei. Ze haalde diep adem, tikte met een vinger tegen haar pols, telde de slagen en drong de opkomende angst terug. ‘Ja, hoor,’ mompelde ze. ‘Ik red me wel.’

Hij aarzelde, alsof hij nog iets wilde zeggen, toen knikte hij. ‘Sms me als je thuis bent. Morgen praten we verder.’

Ze keek hem na tot hij door de deur was verdwenen; de andere gasten aten in gelukzalige onwetendheid gewoon verder. Merry verwachtte dat ten minste een paar van hen haar nieuwsgierig zouden aanstaren, maar in werkelijkheid leek bijna niemand iets te hebben gemerkt. Ze richtte haar blik op het witte tafelkleed en worstelde om haar bonzende hart en tollende gedachten onder controle te krijgen. Ze nam een slok wijn, slikte hem door, maar proefde hem nauwelijks. Alex kwam wel terug, zei ze troostend tegen zichzelf, als tot hem doordrong dat hij echt een flat moest delen met een vreemde. Ze waren nooit langer dan een paar weken gescheiden geweest, hij zou beseffen dat hij nog steeds van haar hield, hij zou terugkomen en haar smeken om vergiffenis. Merry groef haar vingernagels in haar handpalmen en slaakte een bibberige zucht. Hij moest wel.

De vrouw aan het tafeltje naast haar leunde naar haar toe, haar hele gezicht straalde medeleven uit. ‘Moet je horen, ik weet dat het me niks aangaat en ik zie ook wel dat het verdomd veel pijn doet, maar ooit zul je blij zijn dat je niet met hem getrouwd bent.’

En daarmee ging Merry’s wankele zelfbeheersing aan diggelen en barstte ze in gierende snikken uit.

Aangeboden – Schrijvershuis

1 februari – 31 juli

Met genoegen biedt de Orkney Literary Society een schrijvershuis aan voor de tijdsduur van een halfjaar. Schrijvers uit het Verenigd Koninkrijk van wie reeds werk is gepubliceerd kunnen zich aanmelden. We bieden een volledig verblijf in een traditioneel Schots boerderijtje, evenals vervoer en een stipendium van vijfduizend pond. Als tegenprestatie verwachten we dat de auteur het leesplezier op en rond de Orkneyeilanden stimuleert en in samenwerking met onze bloeiende bibliotheek en boekwinkels gedurende het jaar een aantal evenementen voor het publiek organiseert. Bovendien moet de auteur tijdens het verblijf minstens één nieuw artistiek werk afleveren, met als onderwerp Orkney en de omliggende eilanden.

Dit Schrijvershuis is bedoeld voor een schrijver die tijd en afzondering zoekt om op een prachtige en magische plek te werken.

Stuur voor nadere informatie over de aanmeldingsprocedure een e-mail naar: Niall.Gunn@Orkneylib.gov.uk
Sluitingsdatum voor aanmelding: 30 november

1

Drie maanden later

‘Voor het eerst in een klein vliegtuigje, zeker?’

Merry deed haar ogen open en gluurde naar de oudere vrouw op de plaats naast haar, en deed ze vlug weer dicht toen haar maag zich bij een volgende luchtzak omdraaide. Ze durfde niets te zeggen maar schonk haar in plaats daarvan een moeizaam knikje.

‘Ach, zo gaat het niet altijd, hoor,’ zei de vrouw, en Merry hoorde een cellofaantje kraken. ‘Heb je misschien zin in een toverbal? Om je een beetje af te leiden?’

Er was heel wat meer voor nodig dan een snoepje om haar af te leiden van de afgrijselijke wetenschap dat ze allemaal naar de haaien gingen, dacht Merry, maar de vrouw wilde alleen maar aardig zijn, dus opende ze opnieuw haar ogen en probeerde te glimlachen. ‘Dank u wel.’

Ze pakte het snoepje uit en stopte het in haar mond. Nu zou ze tenminste doodgaan met een frisse adem, zei ze tegen zichzelf terwijl het vliegtuig opnieuw schokte en bokte. Ze greep de armleuningen vast en deed een schietgebedje naar elke god die er maar naar wilde luisteren. Van alle schrijvershuizen in de wereld moest zij weer het huis kiezen dat alleen te bereiken was met een vlucht die om doodsverachting vroeg.

‘Dus, als je nooit eerder met zo’n klein vliegtuig hebt gevlogen, dan is dit dus heel waarschijnlijk je eerste reis naar Orkney,’ merkte haar buurvrouw met onverholen taxerende blik op. ‘Ben je hier met vakantie?’

‘Nee, ik kom hier om te werken,’ antwoordde Merry terwijl ze stiekem haar vingers kruiste. De advertentie voor het schrijvershuis

had afzondering en magie beloofd. Was het te veel om te hopen dat het op de een of andere manier haar writer's block zou opheffen en dat haar nog altijd verscheurde hart er gaandeweg zou helen?

De vrouw keek haar een paar lange ogenblikken peinzend aan, duidelijk haar elegant geknipte donkere haar en perfecte make-up in zich opnemend, en toen lichtte haar gezicht op. 'Ik weet wie je bent! Jij bent de nieuwe auteur voor het schrijvershuis, je logeert in de oude keuterboerderij van Dougal.'

Het had geen zin het te ontkennen, bedacht Merry, hoewel het haar een raadsel was hoe haar buurvrouw had ontdekt wie ze was. 'Wie is Dougal?'

'Hij was de herder en vroeger de eigenaar van het boerderijtje. Hij schreef ook gedichten, voornamelijk over de zee, en toen hij doodging, liet hij alles na aan de Literary Society.'

Merry zoog het nieuws in zich op, stelde zich een cottage voor, met uitzicht op de oceaan. Het was mooi dat het huis waar ze het komende halfjaar zou verblijven een link had met schrijven. Misschien zou haar dat ook helpen. 'Heeft hij ooit iets gepubliceerd?' vroeg ze.

Haar buurvrouw snoof. 'Hemeltje, nee. Het waren verschrikkelijke gedichten, veel te bezeten om de zee als een vrouw voor te stellen, een en al zachtheid, met ronde welvingen en diepe, mysterieuze gleuven.' Ze keek Merry van opzij aan. 'Hij had niet veel geluk bij de vrouwen, als je begrijpt wat ik bedoel, ik denk dat het door de baard kwam. Een beetje te schaapachtig.'

'O,' zei Merry, worstelend om haar gezicht in de plooi te houden. Nou, ik snap wel dat dat niet echt meehelpt.'

De vrouw stak een hand uit. 'Ik ben Bridget McGinty. Aangenaam kennis te maken.'

'Merry Wilde.'

Bridget kneep peinzend haar ogen tot spleetjes. 'Is dat je schrijversnaam? Ik weet eigenlijk niet of ik wel iets van een Mary Wilde gelezen heb.'

Merry schonk haar een meesmuilend lachje; als ze elke keer dat iemand blijmoedig toegaf nog nooit van haar gehoord te hebben een pond kreeg, zou ze een stuk rijker zijn dan nu. 'Bijna, ik gebruik mijn volledige naam, Merina.'

‘Merina Wilde,’ zei Bridget. Ze liet de naam over haar tong rollen en schudde toen haar hoofd. ‘Nee, ik heb beslist nog nooit van je gehoord.’

‘Nou,’ zei Merry, terwijl ze haar gebruikelijke innemendheid van stal haalde. ‘Nu dus wel.’

‘Ja,’ antwoordde Bridget, en ze knisperde met een volgend toverbalpapiertje. ‘En als het aan Niall Gunn ligt, zal ik je naam in het komende halfjaar nog heel wat vaker horen.’

Die naam kende Merry maar al te goed. Niall was de bibliothecaris van de bibliotheek van Orkney en was haar contactpersoon geweest voor zowel haar aanmelding voor het schrijvershuis als alle administratie die daarop volgde. Zodra ze geland was, zou hij haar op het vliegveld opwachten. Als ze al landde...

Alsof het haar gedachten kon lezen, maakte het vliegtuig prompt weer een slinger en Merry’s maag maakte een sprongetje. Ze perste haar lippen stevig op elkaar en bad dat ze Bridgets degelijke schoenen niet zou onderkotsen. Dat zou haar reputatie als glamourschrijfster bepaald geen goed doen, hoewel ze vermoedde dat Bridget die al wel had doorgeprikt. Alsof ook zij haar gedachten kon lezen, klopte de oudere vrouw haar glimlachend op de hand. ‘Het duurt niet lang meer, liefje. En je moet maar zo denken: je kunt het allemaal in een boek schrijven, het is allemaal schrijfmateriaal, toch?’

Merry kon alleen maar knikken en vroeg zich af of het een rampzalige vergissing was om naar Orkney te vluchten.

Bridget had duidelijk besloten dat er op haar nieuwe kennis gepast moest worden, want ze bleef wachten toen Merry haar koffer van de kleine bagageband tilde en ze begeleidde haar trots naar de aankomsthal alsof ze een officiële plicht vervulde.

‘Daar is Niall,’ zei ze en ze wees op een lange man met donker haar die voor de plafondhoge ramen stond te wachten met een bord waarop MERINA WILDE stond, maar dan wel ondersteboven.

Even later kreeg hij hen in het oog. Zijn blik bleef op Merry rusten en hij glimlachte, wat zo bij haar aankwam dat ze even de pas inhield. Ze had zich eigenlijk geen voorstelling van hem gemaakt, maar ze had niet verwacht dat hij zo... nou ja, zo op Clark Kent zou

lijken. Het beeld dat voor haar geestesoog was opgedoemd toen ze zijn uiterst zorgvuldige, gedetailleerde en grammaticaal onberispelijke e-mails las, was eerder dat van een ouder iemand met grijs haar, die de tijd nam om zijn potloden in een scherpe punt te slijpen en die zijn thee precies 23,3 seconden liet trekken, en niet een vermomde superheld met een oogverblindende glimlach.

‘Moet je dat bord nou zien,’ mompelde Bridget en ze wierp Merry een verontschuldigende blik toe. ‘Hij is een goeie vent, maar soms niet helemaal van deze wereld. Komt natuurlijk doordat hij altijd met z’n neus in de boeken zit.’

‘Waarschijnlijk,’ zei Merry droogjes.

Terwijl ze de aankomsthal door liep, nam ze de tijd om Niall Gunn beter te bekijken. Hij droeg een donkergrijs pak met een gesteven wit overhemd en glanzende zwarte schoenen, wat er in haar ogen allemaal beslist on-bibliotheekachtig uitzag. Maar de bril met zwart montuur paste wel in het plaatje en toen ze voor hem stond, zag ze dat er zeeblauwe ogen doorheen keken, omlijst door dikke donkere wimpers waarvan ze wist dat de meeste vrouwen daar een moord voor zouden doen. Ze durfde te wedden dat er wel een paar vrouwen waren die niet naar de bibliotheek gingen om een boek te lenen, maar om zich eigenlijk aan de bibliothecaris te verlustigen.

‘Hallo, Merina,’ zei hij, en er flitste weer een glimlach over zijn gezicht. ‘Welkom op Orkney.’

Merry stond op het punt antwoord te geven, maar Bridget was haar voor. Ze schraapte nogal nadrukkelijk haar keel en staarde intens naar het bord dat Niall vasthield. Zijn glimlach verbleekte een beetje en hij keek omlaag. Een felrode vlek kroop uit zijn hals omhoog toen hij zijn fout opmerkte en hij draaide het bord meteen om. ‘Sorry.’